

Sygn. akt IVU 614/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Hanna Cackowska-Frank

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 grudnia 2020 r. w Toruniu

sprawy **D. D.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o prawo do świadczenia postojowego

na skutek odwołania D. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 18 czerwca 2019 r. nr (...) -D/2

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu D. D. prawo do świadczenia postojowego na podstawie wniosku z 7 maja 2020 r.

II oddala wniosek ubezpieczonego o zasądzenie kosztów postępowania.

sędzia Hanna Cackowska-Frank

Sygn. akt IV U 614/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 18 czerwca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił ubezpieczonemu D. D. prawa do świadczenia postojowego.

W uzasadnieniu wskazał, że świadczenie postojowe przysługuje osobie prowadzącej działalność gospodarczą, jeśli rozlicza podatek kartą podatkową oraz jest zwolniona z opłacania podatku VAT. Zatem, aby świadczenie było należne taka osoba nie może mieć zawieszonyj działalności. Ubezpieczonemu nie przysługuje zatem prawo do świadczenia postojowego na podstawie wniosku z 7 maja 2020 r., gdyż z CEIDG wynika, że od 20.03.2020 r. zawiesił pozarolniczą działalność gospodarczą, a we wniosku o świadczenie postojowe wskazał jako formę opodatkowania w roku 2020 – kartę podatkową i zwolnienie z opłacania podatku VAT.

D. D. wniósł odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do świadczenia postojowego oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Ubezpieczony zarzucał zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Uważał, że w art. 15zq ust. 6 w/w ustawy ustawodawca wyraźnie wskazał, iż wymogów, o których mowa w art. 15zq ust. 4 nie stosuje

się do osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, do której mają zastosowanie przepisy dotyczące zryczałtowanego podatku dochodowego w formie karty podatkowej i która korzystała ze zwolnienia sprzedaży od podatku od towarów i usług. W cytowanej ustawie nie ma mowy o tym, że aby ubiegać się o świadczenie postojowe przedsiębiorca musi prowadzić działalność gospodarczą, wręcz przeciwnie, ustawodawca wyraźnie wskazał, że do przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 15zq ust. 6 nie stosuje się wymogów dla przyznania tego świadczenia jak w przypadku pozostałych przedsiębiorców. A więc chodzi tu o to, że bez względu na fakt, czy przedsiębiorca spełnia lub nie spełnia wymogów wskazanych w ust. 4 (w tym dotyczących wykonywania działalności gospodarczej) i tak należy mu się świadczenie postojowe na zasadach określonych w tej ustawie. Intencją ustawodawcy nie było wykluczenie z grona przedsiębiorców uprawnionych do świadczenia postojowego osób, które zawiesiły działalność gospodarczą.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

D. D. od 1.09.2007 r. zarejestrował prowadzenie jednoosobowej działalności gospodarczej w zakresie działalności taksówek osobowych(...)
od 21.05.2008 r. na okres do 10.07.2037 r. posiada licencję na przewóz taksówką.
Od 20.03.2020 r. ubezpieczony zawiesił prowadzenie działalności gospodarczej,
a od 1.07.2020 r. wznowił działalność.

Dowód: - dane z CEIDG – na stronie internetowej <https://prod.ceidg.gov.pl>,

- wydruki z CEIDG – k. 8-9 akt ZUS.

W dniu 7 maja 2020 r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o świadczenie postojowe. We wniosku jako formę opodatkowania wskazał pozostałe formy opodatkowania, w tym karta podatkowa i brak zwolnienia z opłacania podatku VAT oraz zawieszenie działalności gospodarczej po 31.01.2020 r.

Na podstawie tego wniosku ZUS w dniu 2.06.2020 r. dokonał wypłaty świadczenia postojowego w kwocie 2080 zł. Ubezpieczony w tym samym dniu dokonał zwrotu na rzecz organu rentowego kwoty 780 zł, uważając, że przysługuje mu świadczenie postojowe w niższej wysokości (1300 zł) odpowiednio do formy opodatkowania. Następnie w dniu 5.06.2020 r. ubezpieczony skorygował wniosek, wskazując, że mylnie wskazał formę opodatkowania i jako właściwą wskazał kartę podatkową i zwolnienie z opłacania podatku VAT. Uzyskał jednocześnie od organu rentowego informację, że powinien zwrócić całą kwotę, dlatego w dniu 5.06.2020 r. dokonał zwrotu kwoty 1300 zł

Dowód: - wniosek – k. 1 -2 akt ZUS,

- wniosek skorygowany, k – 3 - 4 akt j/w,

- wyjaśnienie, k – 5 akt j/w,

- przelewy, k – 6-7 akt j/w.

Zaskarżoną decyzją z 18 czerwca 2020 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia postojowego

Dowód: - decyzja z dnia 18.06.2020 r. – k. 11 akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, zgromadzonych w aktach organu rentowego.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zaliczone do materiału dowodowego sprawy, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, ani też prawdziwości zawartych w nich informacji, nie budziły one także wątpliwości Sądu.

Przechodząc do rozważań prawnych na tle niniejszej sprawy wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 15zq ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 1842 zwanej w dalszej części uzasadnienia „ustawą COVID-19”) osobie:

1) prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, zwanej dalej "osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą",

2) wykonującej umowę agencyjną, umowę zlecenia, inną umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowę o dzieło, zwane dalej "umową cywilnoprawną"

- przysługuje świadczenie postojowe, jeżeli nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu.

W myśl art. 15zq ust. 2 ww. ustawy świadczenie postojowe przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub

2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub

3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Świadczenie postojowe przysługuje, gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności, odpowiednio przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą albo przez zleceniodawcę lub zamawiającego, z którymi została zawarta umowa cywilnoprawna (art. 15zq ust. 3 ustawy).

W myśl art. 15zq ust. 4 ustawy osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli rozpoczęła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przed dniem 1 kwietnia 2020 r. i:

1) nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów

o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc;

2) zawiesiła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej po dniu 31 stycznia 2020 r.;

3) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu, chyba że podlega ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 15 zq ust. 6 w/w ustawy wymogów, o których mowa w ust. 4, nie stosuje się do osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, do której mają zastosowanie przepisy dotyczące zryczałtowanego podatku dochodowego w formie karty podatkowej i która korzystała ze zwolnienia sprzedaży od podatku od towarów i usług na podstawie art. 113 ust. 1 i 9 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106).

Świadczenie postojowe przysługuje zatem między innymi osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z 6.03.2018 r. – Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, o ile osoba taka łącznie spełnia pozostałe przesłanki określone w art. 15zq ust. 2–4 ustawy COVID-19, z zastrzeżeniem art. 15zq ust. 6 ustawy COVID-19.

Z cytowanych przepisów wynika jednoznacznie, że przedsiębiorcy, którzy wybrali opodatkowanie w formie karty podatkowej i jednocześnie korzystają ze zwolnienia podmiotowego z VAT, nie muszą składać oświadczenia w sprawie spadku wysokości przychodu, nie stosuje się też do nich wymogu co do daty rozpoczęcia działalności gospodarczej. Z cytowanych przepisów - w ocenie Sądu - nie wynika jednocześnie, że zawieszenie działalności pozbawia takiego przedsiębiorcę prawa do świadczenia postojowego.

Należy dodać, że osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, o której mowa w art. 15zq ust. 6 świadczenie postojowe przysługuje w wysokości 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w 2020 r. nie więcej niż trzykrotnie. Powyższe uregulowanie wynika z braku możliwości weryfikacji osiąganego przychodu.

Podkreślenia wymaga fakt, że wprowadzenie ww. przepisów było skorelowane z działaniami Rządu RP polegającymi na zamykaniu kolejnych branż gospodarki (tzw. „lockdown”) najpierw z powodu zagrożenia epidemiologicznego, które zostało wprowadzone rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz. U. poz. 433), a później

z powodu stanu epidemii, który został wprowadzony rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz. U. poz. 491).

Celem wprowadzenia przepisu art. 15 zq ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych było zatem umożliwienie uzyskania pomocy publicznej dla osób najbardziej dotkniętych epidemią (a więc niestabilnością gospodarczą), czyli osób wykonujących pracę na podstawie umów cywilnoprawnych oraz osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą.

W oczywisty sposób przepis ten miał niejako „ratować” osoby wymienione w ustawie przed bankructwem, co z jednej strony miało chronić ich zabezpieczenie socjalne, a z drugiej strony ochraniać gospodarkę przed zapaścią (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 2 września 2020 r., IV U 1195/20, lex nr 3057953).

Powyższe względy celowościowe należy brać pod uwagę przy ocenie konkretnych stanów faktycznych i interpretacji tych przepisów.

Na marginesie można też wskazać, iż – w ocenie Sądu - o tym, że okoliczność zawieszenia działalności nie ma znaczenia w przypadku ustalania uprawnień do świadczenia postojowego dla osób rozliczających się w formie karty podatkowej i korzystających

ze zwolnienia z opłacania podatku VAT świadczy także układ druku wniosku o świadczenie postojowe, gdyż po zaznaczeniu w części II wniosku jako formy opodatkowania karty podatkowej i zwolnienia z opłacania podatku VAT druk odsyła wnioskodawcę do części V wniosku, a więc z pominięciem części III, w której wskazać należy, od kiedy dokonano zawieszenia działalności bądź, że nie zawieszono prowadzenia działalności.

Z tych wszystkich względów Sąd przyjął, że ubezpieczony spełnił wszystkie warunki do przyznania świadczenia postojowego na podstawie wniosku z 7 maja 2020 r.

Z uwagi na powyższe Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie cytowanych wyżej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., przyznając ubezpieczonemu prawo do świadczenia postojowego, którego wysokość powinna zostać ustalona zgodnie z cyt. art. 15zr ust. 3 ustawy COVID 19.

sędzia Hanna Cackowska-Frank